

VINCENT **KLIESCH**

námet

SEBASTIAN **FITZEK**

**ŠUM
SMRTI**

AURIS

TRILER

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

VINCENT KLIESCH

námet

SEBASTIAN FITZEK

**ŠUM
SMRTI**

AURIS

TATRAN

Z nemeckého originálu Vincent Kliesch – Nach einer Idee
von Sebastian Fitzek: Todesrauschen, AURIS,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Knaur Verlag, AG, Mníchov 2021,
preložila Zuzana Kováčiková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5329. publikácia
a 34. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Veronika Goldiňáková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

This book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.avainternational-de).

Copyright © 2021 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

Translation © Zuzana Kováčiková 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1278-6

PROLÓG

Som zodpovedná za smrť svojho brata.

Som zodpovedná za to, že zločinca zbavili viny.

Prosím každého, komu na mne záleží, o odpustenie! Ak niekto taký vôbec existuje. Už viac nedokážem znášať dôsledky svojich činov, ani nedopustím, aby moje chybné rozhodnutia spôsobili druhým ešte viac nešťastia.

Dnes dobrovoľne opustím tento svet v pevnom presvedčení, že som aspoň raz vo svojom biednom živote urobila rozhodnutie, ktoré prinesie mojim milovaným viac osohu ako škody.

Prosím vás, odpustite mi. Všetko!

Jula

1. kapitola

Jula

Zjavne ju chcel roztrhnúť na dve časti od podbrušia nahor. Bolest' ju preniesla na iné miesto. Jula už nebola na cintoríne *La Recoleta* v Buenos Aires, nebola teplá letná noc, a keď sa s ňou jej brat Moritz rozlúčil, lebo sa chcel vrátiť do hotela skôr, už nehľadela na pôsobivé náhrobné pomníky argentínskych významných osobností. *Kiežby som bola išla s ním...* Teraz sa topila v mori plnom bolesti a rútila sa do tmavej priepasti. Muž jej tlačil tvár k zemi, brutálne ju znásilňoval, páchol potom a močom a vážil dvakrát toľko čo ona. Najmenej!

„Pani Ansorgeová?“

Jula otvorila oči a uvidela tvár Antonia Veróna. Zamestnanec nemeckého veľvyslanectva jej tu na policajnej stanici v centre Buenos Aires už celú večnosť kládol otázky týkajúce sa prepadnutia, no po tom, čo povedal teraz, si Jula začala želať, aby na tom cintoríne zomrela.

„Vieme, kto vás znásilnil. Máme páchatela, ku všetkému sa priznal.“

„Kto?“

Jula v tej chvíli naozaj dúfala, že našli páchatela a že ho stihne spravodlivý trest. Ak vôbec existuje spravodlivý trest za to, čo jej urobil. Antonio však povedal: „Bol to váš brat! Ku všetkému sa priznal a pred hodinou sa obesil vo svojej cele.“

Jula krútila hlavou. „Nie, nie, nie... to nie je možné!“

„Jula?“ zvolal známy hlas.

Ďalej krútila hlavou a na volanie nereagovala, hoci bolo čoraz hlasnejšie. *A hoci sa hlas toho, kto ju volal, zmenil.*

„Jula! Jula, hej!“

Nie, to nebol hlas Antonia Veróna, ale...

„Paul?“

Jula otvorila oči, tentoraz naozaj, nie iba vo sne, a hľadala do ustarostenej tváre svojho bývalého priateľa. *Doparoma, už zasa som bola mimo?*

„Si v poriadku? Bol som iba na toalete.“ Paul sa posadil k stolu. Prezerala si jeho nový, presne zastrihnutý účes a elegantné oblečenie. Kedysi strapatý, pestrofarebne a nekonvenčne oblečený Paul sa za posledné týždne zmenil, a nielen navonok. *Aby sa mi páčil, aby ma získal späť. Ale na to teraz naozaj nemám náladu.*

„Prepáč.“ Rozpačito si prešla rukou po vlasoch. „Asi som včera príliš dlho pracovala. Trochu som sa zasnívala.“

Skôr to bola nočná mora.

Jula nevedela, prečo v poslednom čase nemôže spať, a keď zaspí, tak v najnemožnejšom čase a v najnevhodnejšej chvíli. Tak ako teraz, na obede so svojím bývalým. Krátke intervaly spánku nezriedka vyplňali spomienky na to, čo sa jej prihodilo v Argentíne a už roky ju traumatizovalo. Jej poruchy spánku a nočné mory pravdepodobne súviseli s tým, že mala pred sebou jeden z najhorších dní v živote.

„Toho sviniara Hegela určite oslobodia!“ Jula zívla a pozrela sa na plátok čerstvej bagety na tanieriku, ktorý si krátko pred Paulovým odchodom na toaletu natrela maslom.

„Ešte vyčkaj.“ Paul chytil Julu za ruku, no odtiahla ju.

Opäť si prehrabla vlasy a zatvorila oči. Ako keby tak mohla aspoň na chvíľu uniknúť obedu s bývalým priateľom. *Doparoma, dnes je toho na mňa fakt priveľa. Myslí to dobre, ale naozaj sa mi nechce predstierať, že je všetko v poriadku.* Bolo od neho milé, že ju pred oznámením rozsudku berlínskeho krajského súdu pozval do malej reštaurácie neďaleko berlínskeho rozhlasového vysielачa, kde mali prvé *ozajstné* rande. Vtedy tu bolo rušno, zatiaľ čo teraz, v čase obeda, bola úplne prázdna. Jula a Paul boli jediní hostia a milému, aj keď trochu servilnému čašníkovi sa postarali o síce menej výnosnú, ale o to pokojnejšiu službu. Kedysi bola reštaurácia s autentickými talianskymi špe-

cialitami otvorená až od skorého večera. Zrejme sa medzi zákazníkmi ešte neroznieslo, že otvárajú už na obed. Nech to bolo akokoľvek, Julia mala iné starosti ako zaujímať sa o podnikateľské rozhodnutia majiteľa reštaurácie.

„Nie je na čo čakať. Hegel je jeden z najinteligentnejších ľudí v Nemecku. Využil svoje schopnosti, aby spáchal dokonalý zločin.“

„Tak, že dobodol svoju manželku ako nejaký šialenec?“

„Tak, že napriek svojej inteligencii spáchal taký fušerský zločin, až mu taká hlúpa autorka kriminálnych podcastov ako ja sadla na lep. Ja, Julia Ansoveová, som sa v snahe zbaviť svojho brata podozrenia zo znásilnenia vlastnej sestry úplne vážne pokúsila dokázať, že Matthias Hegel sa stal obeťou justičného omylu.“

„Si si naozaj istá, že je vinný?“ Paul pokrčil čelo.

„Som a aj som mu to povedala. Matthias Hegel, najlepší forenzný fonetik v Nemecku, je vrah! Zabil svoju ženu, lebo chcela zverejniť, že ich údajne vlastnú dcéru Mathildu kúpil od siete priekupníkov s deťmi menom Remus. Teraz však celý svet verí, že to Hegel je obeťou Remusu. A ja, hlúpa krava, som tú lož podložila dôkazmi, ktoré mi podstrčil sám Hegel. Chápeš tú iróniu osudu? Ja, žena, čo sa snaží zabrániť justičným omylom, som sa sama o jeden pričnila!“

Julia cítila, že jej očerveneli líca. Od zlosti, ale aj od hanby.

„Julia?“

Paul sa zasa pozrel na hodinky, už asi po dvadsiaty raz, odkedy vošli do reštaurácie. *Začínam si myslieť, že vyhlásenie rozsudku ho znervózňuje viac ako mňa.*

„Mohli by sme chvíľu hovoriť o niečom inom ako o Hegelovi?“ Opäť chytil Julu za ruku, tentoraz ju neodtiahla. Niečo v jeho držaní tela sa zmenilo, aj hlas mu znel mäkšie, keď pokračoval: „Je ešte jeden dôvod, prečo som ťa sem pozval. Chcel by som ti niečo povedať.“

Julia si ho skepticky premerala. *Čo príde teraz? Zasa začne s tým, aby som sa k nemu vrátila? Áno, pracuje na sebe a vlast-*

ne sa na neho už nehnevám za to, že vypátral PIN môjho mobilu. A áno, ešte stále mi je oporou, pomáha mi, znáša moje nálady, je vytrvalý, dokonca pracuje na svojom zovňajšku. Ale prosím ťa, Paul, teraz na mňa nechod s vyznaním lásky. Nie je vhodná chvíľa, naozaj na to teraz nemám náladu!

„Paul, teraz to naozaj nie je...“

Ďalej sa nedostala, pretože jej skočil do reči: „Dali mi ponuku. Stanica 101,5 expanduje, získali nové frekvencie.“

Jula zbystrila sluch. Istý čas pracovala pre tú berlínsku rozhlasovú stanicu ako moderujúca redaktorka. Tam sa zoznámili. No kým Paul robil kariéru ako šéf oddelenia spravodajstva, Jula jej šéfka úplne vážne vyzvala, aby moderovala nočnú reláciu o sexe. *Máte najkrajší hlas. Viem, nie je to práve najlepší formát, ale zvýši nám počúvanosť!* Akú lepšiu ponuku by mohla dostať, ako po nociach debatovať s nadržanými mužmi o ich sexuálnych fantáziách? Práve Jula, žena znásilnená tak brutálne, že doteraz trpí chronickými bolesťami chrbta a prepína sa do bojového režimu, len čo v tme niečo zavrzga. *Vaše doterajšie miesto dám Rudymu Constantinovi, momentálne je to náš najobľúbenejší hlásateľ.* Jula sa striasla.

„Je ti niečo?“ spýtal sa Paul ustarostene.

„Som v poriadku, iba som si zasa na niečo spomenula. Takže čo ti ponúkli?“

Paulovi sa rozjasnila tvár. „Chcú, aby som sa stal šéfredaktorom novej pobočky v Bavorsku! Mohol by som si zostaviť vlastný tím, vyvíjať formáty a zarábal by som, samozrejme, oveľa viac ako teraz!“ Paul žiaril, no Jule neuniklo, že sa mu do úsmevu primiešali pochybnosti.

„Nevieš, či to máš prijať?“

„Nuž, je to ďaleko od Berlína. A teda aj od teba. Nemal by som čas cestovať za tebou, najmä prvý rok. Pravdepodobne by som musel byť stále v rádiu.“

„Čo sa mi tým snažíš povedať?“ V podstate si na tú otázku mohla odpovedať aj sama.

„Ach, Jula, aj tak máš Berlína plné zuby, stále to hovoríš.“

Hluk, zhon, anonymita. Podráždení ľudia, zápchy, problémy s parkovaním, vysoké nájmy, zlý vzduch, kriminalita.“

Jula sa oprela o operadlo stoličky, prekrižila si ruky na prsiach a pozrela sa na Paula, ako keby si z nej strieľal. „To hádam nemyslíš vážne? Chceš, aby som s tebou odišla do Bavarska? Čo by som tam robila? Spravím si diplom z jódlovania? Aby som mala niečo v ruke?“

„Najskôr ma vypočuj!“ Paul zdvihol ruky, aby ju upokojil. „Nebolo by to iba kvôli nám dvom. Vždy si predsa chcela vysielat svoje podcasty v rádiu, mať vlastnú reláciu. A ako šéfredaktor by som ťa mohol pribrať do svojho tímu!“

„Paul, myslíš to dobre. Lenže to bolo pred tým, ako Hegelov prípad priniesol môjmu podcastu vyše dva milióny poslucháčov! Tolko ľudí ma v dosahu vysielania stanice *101,5 Kravany* asi ťažko bude počúvať!“

„Je ešte jeden dôvod, prečo by som bol rád, keby si išla so mnou.“ Paul nasadil úsmev, ktorým si Julu vždy omotal okolo prsta, keď ešte spolu chodili. „Ide aj o to, že...“

„Čo tu robíte vy dvaja?“ ozvalo sa od vchodových dverí.

Jula s Paulom sa obzreli za hlasom.

„To nie je možné! Taká náhoda!“

Jula neverila vlastným očiam. Aká veľká bola pravdepodobnosť, že práve teraz cez obed zavíta do tej istej malej reštaurácie Rudy Constantin so svojou dlhoročnou snúbenicou? Rudy, hviezdny moderátor stanice 101,5, ktorý zvyčajne nevstáva skôr, ako odbije poludnie.

„Spomenul som, že sa sem s Julou chystáme?“ spýtal sa Paul prekvapene.

Rudy sa zasmial a roztiahol ruky, akoby chcel objať celý svet. „Ako keby sme chceli prekaziť vaše techtle-mechtle! Iba si spomenul, že už otvárajú skôr, a tak sme si povedali, že sa tu naobedujeme.“ Rudy sa vyškieral rovnako, ako keď sa pri vysielaní posmieval bizarným novinkám, ktoré ponúkala denná tlač.

„Nijaké techtle-mechtle.“ Jula sa vystrela. „Čo je to vôbec za hlúpe slovo?“

„V poriadku, nič sme nevideli!“ Rudy si demonštratívne zakryl oči. „Sadneme si čo najďalej do rohu!“

Cassy chytila Rudyho za zápästie a chápavo sa pozrela na Julu. „Prepáčte, že sme sem tak vpadli. Necháme vás osamote, určite si máte čo povedať.“

Odtiahla svojho snúbenca k stolu v zadnej časti reštaurácie. Jula za nimi hľadela, krútiac hlavou. *Môže byť tento deň ešte šialenejší?* pýtala sa sama seba. Nemohla tušiť, že už o niekoľko sekúnd dostane odpoveď na svoju otázku – keď sa zrazu rozleteli dvere, do reštaurácie vtrhol muž v maske, vytiahol zbraň a skríkol:

„Jedno slovo a všetkých odbachnem!“

2. kapitola

„Čože?!“ Paul, ktorý sedel chrbtom k votrelcovi, sa prudko otočil.

„Zostaň sedieť na tej posratej stoličke, inak ti odstrelím gebulu!“

Jula cítila, že sa jej zmocňuje panika. *Toto nie je Buenos Aires. Nie si na cintoríne. Nedáš sa znova vziať do roly obeť. Zachovaj pokoj, vyčkaj – a neurob žiadnu chybu!* S kamenným výrazom, pokojným dychom a napnutým telom sa pozrela na muža. Stál v strede reštaurácie na vyleštenej parketovej podlahe obklopený obrazmi talianskej krajiny a viac či menej vkusnými dekoratívnymi predmetmi, triasol sa a dychčal, celý výjav podfarboval taliansky šláger z osemdesiatych rokov znejúci zo stereoveže. Mával pištoľou ako hodinovým kyvadlom, striedavo mieril na každého zo štyroch hostí a na čašníka.

„Čo od nás chcete?“ spýtal sa Paul čo najpokojejšie, ako keby bol muž nálož, ktorá pri najmenšom otrase vybuchne.

„Chcem vám zatancovať! Ježiši, čo je to za debilnú otázku? Chcem vaše peniaze, cennosti, šperky!“

Cez otvory v maske vrhol zlostný pohľad na čašníka, ten zdvihol ruky ešte vyššie a odstúpil od telefónu, pri ktorom náhodou práve stál.

Keď muž v zamastenej bunde a džínsoch s vyhrnutými nohavicami a vyšúchanými kolenami prešiel okolo July a ráznym krokom zamieril k Rudymu Constantinovi a ku Cassy, zacítila pach studeného cigaretového dymu a potu.

„Peniaze, hodinky, prstene!“ oboril sa na nich tak prudko, že okamžite vyložili na stôl požadované predmety.

„Môžeme niečo urobiť?“ zašepkala Jula.

„Prosím?“ spýtal sa s meravým pohľadom Paul.

Okej, Paul nás nezachráni, sedí ako mramorová socha. Až na to, že mramorové sochy sa netrasú. Nemôžem mu to zazlievať, je to jeho prvý prepad. Zachovaj pokoj, Jula. Panika ti nepomôže. Rudy má peňazí ako pliev, nebude ho bolieť, keď príde o hodinky. A Cassyine šperky sú určite poistené. No nemyslím, že Paul má pri sebe niečo cenné, a ja mám v peňaženke asi päťdesiat eur. Dúfajme, že to toho chlapa nenaštve.

„Ak niekto z vás urobí nesprávny pohyb, všetkých odbachnem!“ Muž sa krátko pozrel na Julu a Paula, potom namieril pištoľ na Cassy. „Daj sem tie prstene!“

Cassy si stiahla prsteň z prsta a ukázala na Julu. „Chodte k tej druhej žene! Tá ich má viac!“

Naozaj to povedala? Jula si s údivom uvedomila, že to, čo povedala Rudyho snúbenica, ju ochromilo viac ako strach z muža so zbraňou. S Cassy sa stretla iba párkrát, väčšinou na vianočných večierkoch stanice 101,5. Vyštudovaná ekonómka sa jej páčila a čudovala sa, čím si taký darebák ako Rudy získal takú inteligentnú a vtipnú ženu. A teraz toto? Iste, všetci majú strach, ale taká nehoráznosť? Ako veľmi sa môžeme v druhých myliť. No Boh vie, že sa mi to nestalo po prvý raz.

„Tak sa na to pozrieme!“ Maskovaný muž sa skutočne otočil a prešiel k Jule. „Rýchlo, naval prstene, inak odbachnem tvojho muža!“ Namieril zbraňou na Paula.

„Nie som jej muž!“ povedal Paul.

To myslí vážne? Vari sa všetci načisto zbláznili? Najskôr mi Cassy vrazí nôž do chrbta, potom Paul, ktorý celý čas zo seba nedostal jediné slovo, provokuje ozbrojeného muža tým, že mu bezdôvodne protirečí. Jula sa pozrela na svoje ruky. Nie preto, že nevedela, ako vyzerajú. Bol to iba reflex. Teraz pôjde do toho. A zdá sa, že nikto z nich mi nepomôže.

„V poriadku, dám ti svoje prstene,“ prehovorila takmer priateľsky a nechala pôsobiť svoj teplý mäkký hlas.

„Ale veď žiadne nemáš!“ Aj muž sa pozrel na jej ruky, ktoré nezdobili žiadne prstene.

„Ale áno, aha!“

Jula zdvihla lavú ruku a pridržala ju mužovi priamo pred očami. Keď mu čiastočne zakryla výhľad, pravou rukou bleskovo uchopila hlaveň pištole a vytlačila ju dohora, takže prípadný výstrel mohol smerovať iba do stropu. Potom mu prudko vykručila zápästie ruky, v ktorej držal zbraň, a muž ju s hlasným výkrikom pustil. Jula odhodila zbraň k zmätenému čašníkov, vyskočila zo stoličky, vzala zo stola mlynček na korenie a udrela ním muža po hlave. Zaskočený muž prenikavo vykrikoval, rukou sa dotkol zasiahnutého miesta, zvalil sa na zem a rukami si chránil tvár.

„Takto si si to nepredstavoval, však?“ osopila sa na neho Jula.

Strach, zlosť, šok zo správania druhých a zúfalstvo v nej zmobilizovali všetko, čo sa naučila na kurze sebaobrany, ktorý absolvovala po návrate z Buenos Aires. Prudko vykručila mužovi pravú ruku za chrbát a sadla si naňho tak, aby sa nemohol hýbať. Potom sa pozrela na Paula, ktorý všetko sledoval s doširoka otvorenými očami.

„Rýchlo, zavolaj políciu!“

Jula bola červená v tvári a na čelo jej vystúpil pot. Videla, že niečo v Paulovom pohľade sa zmenilo, no nevedela to identifikovať. V každom prípade nevyzeral, že sa chystá niekomu zavolať, a ani nikto z ostatných prítomných jej nepribehol na pomoc.

„Neviem, ako ti to mám povedať,“ povedal Paul, ako keby mal pre ňu zlú správu.

„Ako mi máš povedať ČO?“ Jula pritlačila stonajúceho muža ešte viac k zemi. „Prečo nevoláš políciu?“

Paul vstal zo stoličky, kľakol si k útočníkovi a takmer súciteľne sa zahľadel Jule do očí. Potom pokojne a dôrazne povedal: „Nezavolám políciu, Jula. Nikto nezavolá políciu!“

3. kapitola

Jule sa zdalo, že zrazu počuje akési bzučanie. Tlmený tón sa niesol ponad talianske šlágre ešte stále znejúce zo stereoveže a ako červ sa zavrtal do jej zvukovodu. Zložitá frekvencia pravdepodobne existovala iba v jej fantázii, no predsa sa jej zdalo, že ohlasuje príchod zatiaľ neznámeho zla.

„Čo máš za problém?“

Paul kľučal vedľa stonajúceho muža a ani Cassy, ani Rudy, ani čašník neurobili nič, aby Jule pomohli.

„Pusti ho, prosím ťa!“ Paul sa opatrne dotkol Julinej ruky a pokúsil sa ju odtrhnúť. „Nie je to tak, ako to vyzerá.“

Bzučanie v Julinej hlave ešte zosilnelo. Absurdná situácia ju zneistila, šlágre, vôňa chleba a masla, ktorá sa k nej niesla od stola, pohľady nehybných okolostojacich, ktorí jej zrazu pripadali ako voskové figuríny. Náhle jej zaškručalo v bruchu ako vždy, keď si myslela, že sa stala obeťou sprisahania. Pozrela sa na čašníka, ktorý súcitne skrivil tvár, útočnickova pištoľ ešte stále ležala pred ním na zemi. *Tá zbraň bola čudná. Lahká.* Pozrela sa na Cassy a Rudyho. Obaja stáli ako prikovaní vedľa stola a zízali na Julu, akoby ju chceli pred niečím varovať.

„Okej, čo sa tu deje?“ Jula povolila zovretie.

„Naplánovali sme to úplne inak. Mrzí ma to, celé sa to zvrtilo...“

Paul sa sklonil k mužovi na zemi a stiahol mu masku. Jula uvidela jeho tvár.

„Veď to je Charly!“

Čo tu, dopekla, robí Karl Lindackers, dobrá duša z recepcie rozhlasovej stanice 101,5? Sympaťák, ktorý buď rozpráva vtipy,

varí kávu a pýši sa fotografiami svojich detí, alebo ponúka pomoc každému kolegovi, ktorý ju čo len vzdialene potrebuje. Dobrácky, srdečný, otvorený, vždy má poruke dobrú radu, pomoc alebo aspoň čokoládovú tyčinku. Charly, ktorého najväčší sen je cestovať karavanom po Európe, ktorý neprejde okolo žiadneho bezdomovca bez toho, aby mu nedal pár eur, a ktorý pravdepodobne vyniesol opatrne a s rešpektom zo svojho domu do záhrady viac pavúkov a chrobákov ako ktokoľvek iný na celej planéte.

„Mohla by si ma pustiť?“ Karl sa prosebne pozrel na Julu.

Okamžite uvoľnila zovretie.

„Vysvetliť by mi niekto, čo má toto divadlo znamenať?“ Jula vzala zo stola servítku a priložila ju Karlovi na miesto na hlave, kde ho zasiahla mlynčekom. Nekrvácal, no *prepad* mu zrejme bude niekoľko dní pripomínať modrina.

„Charly si mal myslieť, že som tvoj manžel, a ja som mal povedať, že nie sme manželia.“ Paul znel ako malý chlapec, ktorého pristihli pri krádeži jablák. „Potom si mal od teba vypýtať prstene a ty si mala povedať, že žiadne nemáš.“

Jula tomu začínala rozumieť. Postupne sa pozrela na každého z prítomných, potom sa opäť otočila k Paulovi, ktorý ešte stále kľačal pred ňou na zemi.

„Prosím ťa, nepovedz, že ten *prepad*...“ Zaváhala, či má vetu dokončiť.

„Áno!“ Paul siahol do vnútorného vrečka saka. „Charly sa ťa mal spýtať, ako je možné, že nemáš žiadny prsteň, a prečo nie som tvoj manžel, keď sa k tebe tak hodím. Potom by som povedal, že to môžem napraviť. V oboch prípadoch.“

Paul vybral z vnútorného vrečka saka škatuľku s logom známeho klenotníctva a otvoril ju. Julu ožiaril do platiny zasadený asi jednokarátový diamant. Pozrela sa na Rudyho a Cassy.

„Takže toľko k vášmu *náhodnému* príchodu!“

„Nič sa nestalo náhodou!“ Cassy sa neisto usmiala. „Reštaurácia v skutočnosti neotvára už na obed. Paul si ju prenajal kvôli tejto malej inscenácii.“

Rudy položil ľavú ruku Cassy na plece a dodal: „Predstavovali sme si to trochu inak. Vážne, keď mi Paul povedal, ako ťa chce požiadať o ruku, znelo to celkom zábavne...“

„Zábavne?“ Julia opäť uprela pohľad na Paula, ktorý pred ňou ešte stále kľučal s otvorenou škatuľkou, ako keby išlo o javiskovú skúšku inscenácie ochotníckeho divadla. „Ty idiot! Naozaj si si myslel, že žena, ktorú prepadli a znásilnili, sa poteší, keď ju muž, s ktorým sa rozišla a len nedávno ho opäť pustila do svojho života, požiada o ruku počas zinscenovaného lúpežného prepadnutia? Chvíľu nato, ako mi povieš, že ťa preložili do Bavorska a že chceš, aby som išla s tebou? *To* bol tvoj nápad?“

„Nuž,“ Paul spustil ruku, v ktorej držal škatuľku s prsteňom, „keď to sformuluješ takto, už to neznie tak zábavne, ako keď sme to s Rudym a Charlym minulú noc preberali v krčme.“

„Budete ma tu ešte potrebovať?“ Karl ešte stále ležal na zemi medzi Julou a Paulom.

Julia mu podala ruku a pomohla mu vstať. „Prepáč, že som sa na teba tak vrhla. A prepáč, že je Paul taký idiot! Si v poriadku?“

„Áno, som.“ Karl sa usmial, aj keď mu to zjavne padlo zaťažko. „Viac ma zničí hodina šantenia s deťmi v záhrade! Asi nie som rodený gangster.“

„Tak dobre.“ Julia sa pozrela na hodinky. „Tu sme zrejme skončili. Idem na súd vypočuť si vyhlásenie rozsudku. Ak chceš ísť aj ty, Paul, tak choď, ale nie so mnou. A schovaj konečne ten prsteň!“

Vzala si bundu prehodenú cez operadlo stoličky a zamierila k východu, na ostatných ani nepozrela.

„Ehm, Julia!“ zakričal za ňou Paul. „Je tu ešte niečo...“

No už bolo neskoro! Julia prišla k dverám, stlačila kľučku a otvorila. PAFF!

„Čo, dopekla...?!“ Zastavila sa vo dverách, lebo jej niečo vletelo do tváre.

„Všetko najlepšie k zasnúbeniu, sestrička!“

Na chodníku pred reštauráciou stál Julin štrnásťročný nevlastný brat Elyas – ako vždy v príliš širokých nohavičiach, prí-

liš voľnom tričku a príliš veľkých teniskách – a so širokým úsmevom sledoval, ako sa na jeho sestru znášajú pestrofarebné vystreľovacie konfety. Jula sa ešte raz otočila k Paulovi a cez dvere videla, že zahanbene sklonil hlavu. Potom vrhla na Elyasa pohľad, ktorý sa nedal pochopiť nesprávne.

„Svadba nebude?“ spýtal sa chlapec.

Jula si dlaňou oprášila z odevu konfety, zahľadela sa Elyasovi do očí a povedala: „Ak budeš chcieť niekedy niekoho požiadať o ruku, tak si nikdy – naozaj nikdy – nepýtaj radu od Paula!“